

Els temps estan canviant

Les decisions del govern Aznar sobre política econòmica dels últims dies i les relacions que manté amb els sindicats i la patronal són elements de pes per poder començar a parlar d'un canvi històric. Si no, com s'hauria de qualificar l'actitud de la patronal CEOE envers les últimes mesures del govern espanyol que no han satisfet la cúpula de l'empresariat? O com s'hauria de valorar la influència evident dels sindicats en les decisions del govern popular?

Es tracta d'una situació nova i desconeguda fins ara, però que té també tota la lògica del món perquè és conseqüència directa dels resultats electorals del 3 de març. Una prova és la reacció de la patronal CEOE quan el nou govern ha anunciat o ha pres mesures en contra de l'opinió dels empresaris: o cap, o fer-se l'ofesa, sense gaire convicció. L'anècdota de l'altre dia, quan els representants de la patronal van deixar plantats la gent del govern i els sindicats en la reunió per pactar les pensions, és això, una anècdota que forma part del decorat. En el fons, ni l'enrabiada pública del president professional dels empresaris, José María Cuevas, ni la seva absència en aquella reunió volen dir que el Partit Popular s'hagi quedat sense el suport dels patrons. Al contrari: el mateix dia Aznar estava reunit a la Moncloa amb els grans empresaris familiars.

I només cal imaginar què hauria passat si un hipotètic govern socialista hagués anunciat o proposat en pocs dies una baixada de les tarifes de l'electricitat, el gas o el telèfon, dels peatges de les autopistes, dels preus dels carburants... que hagués decidit un important augment de les retencions a compte de l'impost de societats per recaptar 100.000 milions de pessetes més en un sol any... Són mesures que ha anunciat el govern Aznar.

Si un govern socialista hagués fet el mateix, anunciar tot això alhora, hi hauria hagut un terrabastall, una autèntica revolta empresarial en contra. Perquè totes aquestes decisions del govern del PP faran que l'any que ve moltes grans companyies i grans grups financers vegin reduïts momentàniament els seus beneficis, i això és topiar amb el més sagrat. En l'època del govern socialista, la patronal

hauria posat el crit al cel i els grans grups de premsa haurien bombardejat aquestes decisions. El mateix PP –a l'oposició– hi hauria sucuat pa.

Res de tot això no ha passat. Les enrabiades dels grans empresaris han estat evidents i notòries, però fraternals. El govern Aznar continua essent el seu govern. El que ha de portar l'estat espanyol a la Unió Monetària Europea i que es veu obligat a fer malabarismes amb els números dels pressupostos per no contrariar gaire els sectors socials que més li podrien complicar les coses. Després, un cop dins la Unió Monetària, ja en parlarem. Ara és infinitament més convenient fer-se una foto amb Antonio Gutiérrez i Cándido Méndez a la Moncloa, com farà José María Aznar aquest dimecres, dia 9, que fer-se-la amb Cuevas i abonar la idea que aquest és un govern dels empresaris.

L'acord de les pensions entre govern i sindicats és també una prova clamorosa del canvi d'època. És un acord que impedeix fins l'any 2001 la reduïda de les cotitzacions socials, llargament reivindicada pels empresaris i promesa durant la campanya electoral pel Partit Popular. Si s'hagués fet un pacte d'aquest estil entre un govern socialista, Comissions i UGT, s'hauria interpretat com un senyal de debilitat governamental davant dels sindicats. I en canvi ara sembla

un gest generós de José María Aznar.

Però no cal imaginar-se situacions fictícies per comprovar que el que passa no és normal, que alguna cosa molt important està canviant. La mateixa força dels sindicats és més que sorprenent. Perquè en el fons són uns sindicats –com alguna vegada hem comentat– d'un país amb poca afiliació sindical, amb dues categories de treballadors diferents (fixos i eventuais), uns sindicats que no van poder aturar la reforma laboral, que encaixen sentències judicials que canvien les regles del joc del mercat de treball, que un d'ells (UGT) encara està endeutat fins a les celles per la crisi de la PSV... Però que, en canvi, guanyen representativitat dia a dia davant de l'opinió pública i dels diferents sectors socials, fins al punt d'haver-se convertit en el principal i més eficaç censor de la política econòmica del nou govern. ■

JORDI FORTUNY

“L'enrabiada pública del president professional dels empresaris, José María Cuevas, no vol dir que el Partit Popular s'hagi quedat sense el suport dels patrons.”